

1. EL MONARCA ÉS UNA CANYA!!

Fa anys molts anys, en l'època de la pesseta i en un país molt llunyà, existia un xicotet regne que tenia com a capital Cirat, i de monarca a un home perquè les dones encara no podien regnar ja que calia modificar la Constitució.

A l'altra punta del món, vivia Manolo un iogui dedicat a la meditació transcendental. El seu entorn era una zona pantanosa i deshabitada a vora mar de l'antic Benicàssim, un indret del que la gent fugia per no agafar les males pestes i que anys més tard veuria créixer Marina d'Or i moltes urbanitzacions. Ja sabem que el món és un mocador, i les notícies no corren sinó volen. Així és que el rei se n'assabentà de l'existència del iogui, i no a la inversa, i va enviar uns quants representants perquè de forma agradable el feren vindre i li oferiren un lloc de funcionari, amb unes vacances de mestre, un sou de notari i la vida de canonge.

Tant bon punt arribà a aquest regne tan llunyà, el majordom reial li va dir:

- Home piadós i reflexiu, el rei vol que prengues aquesta canya de bambú i et dediques a recórrer tot el món mundial amb ella. Viatjaràs sense descans de ciutat en ciutat, de poble en poble, de llogaret en llogaret. Quan trobaràs una persona que consideres la més ximple del Sistema Solar, hauràs d'entregar-li aquesta canya. Així ho ha dit el rei.
- Jo no reconec més rei que el meu jo interior. No obstant, és tanta l'amabilitat i les grans ofertes que m'ha proposat el teu monarca que faré tot el possible per a complaure'l. Em posaré immediatament en camí.

I així ho va fer. El iogui agafà la canya que li van donar i viatjà sense descans. Va recórrer molts llocs: generalitats, conselleries, sindicats, associacions esportives i culturals, bandes de música, escoles, instituts, falles, clubs, locals de moros i cristians i... res de res. En uns llocs era molt fàcil trobar babaus i en altres era prou difícil, però no va aconseguir descobrir-ne a cap que poguera destacar com a "number one" malgrat que alguns candidats ho intentaven, i molt.

Varen transcórrer setmanes, mesos i anys però no va poder concloure res sobre el tema i decebut tornà a palau perquè va tindre notícies que el rei havia emmalaltit de gravetat. Com a bon assalariat anà immediatament a la cambra reial. Els metges li explicaren al iogui que el rei estava a les portes de la mort i s'esperava un ràpid desenllaç, així que el deixaren aproximar-se al llit. Amb veu trencada però audible encara, el monarca li va confessar:

- Ai iogui! Ai iogui! Ai iogui!. Que desafortunat que sóc. Tota la vida acumulant riqueses i ara, no sé què puc fer per a endur-me-les!

I el iogui li va tornar la canya de bambú.

Pots ser monarca, enginyer, metgessa, consellera o president, però no serveix de res si la teua actitud és la d'un captaire. Sols allò que vas acumulant a poc a poc dintre de tu mateix, és allò que realment et pertany. La història ens ensenya que els anys i els períodes electorals passen molt de pressa i no hi ha cap més tresor que l'amor i l'estima cap als altres.

I si t'ha agradat... en tens més d'una cinquantena a UN PAÍS D'HISTÒRIES, llibre editat pel Servei de Publicacions de la Universitat Jaume I de Castelló que pots demanar a qualsevol llibreria.

2. UN NADAL BEN COMPLICAT

Vet ací que una vegada hi havia una princesa que li deien Merche i en la intimitat Meme, però tots li deien princesa. Vivia en una torre que es va ensorrar no fa gaire al castell de Xàtiva, població de gran renom en tota la història valenciana i no tan sols de la Costera. La princesa tenia tot allò que pogués desitjar: menjar i roba, gent que li ho feia tot, joguines i, quasi a l' instant, tot allò que demanava i desitjava. Però la princesa estava trista, tan trista que emmalaltia. I era Nadal.

Els seus pares, els reis del Perelló, el Mareny, i la Barraca d'Aigües Vives, estaven molt preocupats per la princesa. No sabien què fer. La portaren al balneari de Castelló de la Ribera, la pujaren a l'ermita de santa Anna i al Cavall Bernat, la dugueren al Monestir de la Murta, li donaren herbes de la Garrofera de Guadassuar, visitaren als sants Patrons d'Alzira, la passejaren per la serreta de Manuel i per la platja de Cullera, però res de res.

A la fi, varen decidir donar una recompensa per a la persona que fos capaç de fer riure la princesa, perquè sempre estava trista, tan trista que emmalaltia. I va vindre gent de tot el món. Els primers foren els veïns i veïnes que ho intentaren de totes les formes, però cap d'ells ho va aconseguir. I la princesa, estava trista, tan trista que emmalaltia.

Un dia, mentre la princesa estava als jardins del palau, molt a prop de l'antic pou del Carrascalet, va veure a l'altra banda de la tanca del palau passar un pobre home, mal vestit i mal menjat que no parava de cantar.

- Per què cantes, bon home?
- Estic molt content! –va contestar.
- I què t'ha passat per estar tan content?
- A mi? Doncs, no res d'especial. Tinc un dia més, puc caminar i veure el sol i en arribar a Alginet, segurament alguna bona persona em donarà un plat de calent i a bon preu per la meua feina al camp. I tu què? Estàs contenta?
- Això voldria jo –digué la princesa que estava trista, tan trista que emmalaltia. No sé per què sent aquesta tristor un dia sí i l'altre també i només tinc ganes de plorar.
- Doncs pren la meua camisa –digué l'home. Això t'ajudarà en els moments més difícils a recordar el que ha de ser important per a tu. Però posa-te-la al revés, ja que funciona només així.

I la princesa agafà el "nosapquè" i va fer com que se'l posava, doncs el pobre home no portava res de res tapant-li el pit. El pobre va continuar el seu camí cap a la torre del Borrero i la princesa que estava trista, tan trista que emmalaltia, es quedà pensant en el que havien parlat.

Des d'aquell dia, la princesa que estava trista, tan trista que emmalaltia, deixà de banda la seua tristor i recordà a cada moment l'home sense camisa que sempre estava content i contant, pensant que tindria un raig de sol i un plat de calent, després del treball de cada dia. I era Nadal.

Potser no facen falta massa coses per a fer feliç algú, doncs sempre tindrem motius per estar tristos o contents. Es tracta només de triar l'humor que volem tindre i buscar raons per a justificar-lo, i sempre hi haurà algun motiu en el passat, present o futur.

Allò que hem de considerar és que mentre vivim, necessitem forces per mantenir-nos en peu, i... què millor que fer-nos una espenteta positiva, en lloc d'esperar que el destí o els altres ens ajuden? Per això, quan tenim problemes o de tant en tant, no estaria mal fer-nos algun regalet si no tenim la sort que ens el facen. Doncs, segur que ens el mereixem per alguna raó, o no?

I si t'ha agradat... en tens més d'una cinquantena a UN PAÍS D'HISTÒRIES, llibre editat pel Servei de Publicacions de la Universitat Jaume I de Castelló que pots demanar a qualsevol llibreria.

3. I ES QUEDÀ COM CAMOT PER NO BUIDAR EL GOT

Una jove i espavilada professora de la facultat de farmàcia, anomenada Neus, era el paradigma de la professió. Investigava, ensenyava, publicava i donava conferències a Santa Pola i altres pobles del planeta. Menyspreava a tots els altres. Un dia li van comentar l'existència d'un savi que vivia al Vietnam: Thich Nhat Hanh (més conegut per José Vicente). Seguia el camí del Dharma en la més pura tradició zen.

Al principi no li donà cap importància. Tanmateix, després de llegir alguns dels seus escrits, a poc a poc va nàixer en aquesta professora universitària de la facultat de farmàcia que era el paradigma de la professió, un gran afany de conèixer-lo. Quan més llegia, més admiració li tenia i arribà a un punt que ni dormia.

Aleshores no s'ho va pensar dues vegades. Demanà un any sabàtic i se'n anà a Vietnam. En concret a la província de Lao Cai, a l'extrem nord del país molt a prop de les famoses muntanyes de Lao Cai-Sapa, un paradís de fruites tropicals. Comprà el necessari i s'enfilà muntanya amunt.. Era una dona, jove i resistent, i a la fi topetà amb Thich Nhat Hanh. Després de les corresponents salutacions, presentacions i mirades de respecte, iniciaren el diàleg:

- I què ha vingut a fer ací? – li preguntà el savi que sabia valencià.
- Doncs voldria ser la seua deixeble.
- I a què està disposada?
- A tot el que faça falta.
- I què aporta?

Aleshores, la cara de la professora de la facultat de farmàcia que era el paradigma de la professió, s'il·luminà. Començà un llarg repertori sobre el seu dens currículum amb publicacions, cursos, conferències, congressos i altres històries que omplien la vida d'una acadèmica de pro, influït el seu naixement a l'Alcora.

Mentre parlava i parlava, Thich Nhat Hanh (més conegut per José Vicente) li oferí una infusió i en servir-la continuava omplint el seu got fins que el líquid va vessar i començava a caure per tota la taula.

- Però, què està fent? No veu que el got està ple i no cap res més? –esclatà la professora, després d'haver-se contingut una estona interminable.

- Doncs així és la seua ànima –respongué el mestre-. Com puc jo ensenyar-li el vertader art de la saviesa si ja està plena de teoria?

L'objectiu no és saber molt de tot, sinó allò que puga ser significatiu per a cada persona. Un got no queda més ple per molt líquid que se li pose, doncs en cada recipient en cap una quantitat determinada.

De vegades cal buidar-se, eliminar toxines per a poder aprendre. Per això, és fonamental estar obert a la incertesa i l'aventura, però sense “constipar-se”.

I si t'ha agradat... en tens més d'una cinquantena a UN PAÍS D'HISTÒRIES, llibre editat pel Servei de Publicacions de la Universitat Jaume I de Castelló que pots demanar a qualsevol llibreria.

4. UN ANACORETA A LA RIBERA

Són moltes les persones que al llarg de la història s'han allunyat de la civilització per a viure el seu retir espiritual. Molts més dels que sembla, tot i que en l'actualitat és pràcticament impossible. Però a l'Edat Mitjana era una altra cosa i per desig d'aventura, per espiritualitat o per simple protecció, molts abandonaven els pobles i fugien a la natura, lluny de rius com el Xúquer que era una important via de comunicació.

Un d'ells, Toni de nom i molt espavilat per cert, va arribar a la vall de la Murta. Un indret entre la serra de Corbera i la de les Agulles. Allí es va instal·lar en el frondós bosc que l'omplia i molt a prop de la bassa que avui es veu al costat del monestir, trobà el seu refugi. I no en les càbiles de Sueca que diuen alguns.

Primer era simplement un abric, però amb una paciència que caracteritza a bona part del professorat, anà foradant i foradant la roca fins aconseguir una cova ampla, amb bones vistes, segura i d'unes dimensions que no tenen res que envejar als pisos de protecció oficial actuals. Aquesta cova, amb el pas del temps, la va convertir en l'ermita del Mont Sant que encara es pot observar si visiteu l'entorn de la Murta, enfront de la posterior torre dels Coloms i molt a prop de la gran bassa.

Amb bons aliments i prou exercici, pujant i baixant de la cova amb una escala de corda, i un treball de mínima subsistència, li féu tindre una salut de ferro i viure més d'un segle d'existència decorat amb profundes arrugues i un cos flexible com un lliri. Tanmateix, el que més destacava d'aquest personatge era el domini que tenia sobre les seues facultats i poders psíquics.

No obstant, la mort no perdona i lama, el senyor de la mort, envià un emissari per a que portara l'anacoreta al seu regne. Aquest, amb el seu poder clarivent, intuï l'arribada i com era un expert en el do de la ubiqüitat, projectà trenta-nou formes idèntiques a la seua.

Quan l'emissari anà a per ell, es va trobar amb quaranta eremites tots iguals, i sentint-se impotent per detectar el cos vertader, no tingué més remei que tornar-se'n per on havia vingut, més una volteta que féu per la vall de la Casella per a veure els cérvols.

Arribat al regne de la mort, li contà el que li havia passat a lama, i aquest després de reflexionar durant uns instants, aproximà els seus llavis al missatger i li va esbossar unes sàvies instruccions que feren somriure el circumspecte semblant del terrorífic emissari..

Novament tornà a per l'anacoreta i novament l'anacoreta va reproduir trenta-nou vegades el seu cos. Però en aquesta ocasió, seguint les instruccions de lama, l'emissari va pronunciar les següents paraules:

- Increïble, però quin portent de persona, d'anacoreta i d'alzireny. Extraordinari, extraordinari! Quin gran efecte! Però... quina llàstima de defecte, quin error!
- Quin? -va preguntar l'anacoreta vertader, ferit en el seu orgull.

I així va ser com l'emissari trobà l'anacoreta i se'l va endur al regne de lama, el senyor de la mort.

L'ego és el jo, una construcció que fa cada persona acumulant experiència, però també és un constructe social perquè són els altres els que perfilen aquesta visió, els que modelen el caràcter amb la seva interacció. I està bé tindre un ego però no sobredimensionat, doncs ens fa viure d'esquena a la realitat i es converteix en un taló d'Aquil·les. Cultivem la nostra autoestima però controlem el nostre orgull.

I si t'ha agradat... en tens més d'una cinquantena a UN PAÍS D'HISTÒRIES, llibre editat pel Servei de Publicacions de la Universitat Jaume I de Castelló que pots demanar a qualsevol llibreria.

5. UN MÚSIC DE LA TERRA

No se sap massa bé d'on havia vingut. Uns deien que de Chiva, uns altres que d'Elda i alguns que de Guardamar, però el que està clar és que vivia a Benissanó, en una torre preciosa molt senyorial al si d'un castell. Allí, composava i tocava l'arpa, i vivia enmig del silenci i l'anonimat. No anava al bar, ni a les festes, ni a l'escola, ni al poliesportiu, ni tan sols a passejar a la font de la Salut, d'aigües miraculoses per a les afeccions hepàtiques i lloc agradable.

Un dia, mentre romania immòbil com en tantes ocasions, va veure des de la seua torre una espècie de bola de pols en l'horitzó. Aquella bola es va fer més i més i més gran, i l'artista prompte va reconèixer a un home que se li aproximava corrent i alçant tota aquella polseguera.

Era la figura d'un jove que a ben segur vindria corrent des de l'Hort de Manus de l'Alcúdia o des de l'estació d'Omet a Picassent perquè portava un pantaix de mil dimonis. Quan arribà, trucà a la porta de la torre i en veure el compositor es va prostrar als seus peus sense parar de bufar.

L'artista li va preguntar:

- Tranquil, què vols?
- Mestre –va dir, agenollant-se, inclinant el cap i fent reverència i amb veu de polític que vol repetir en les llistes- he vingut per a sentir-te tocar l'arpa.
- Com vulgues –va dir tot condescendent.

El va acompanyar al seu menjador, des d'on veia l'ermita de la Sang a Lliria, li va oferir una copeta de "limoncello" i es posà en situació de tocar l'arpa. Ambdues persones estigueren immòbils, una front a l'altra, sense menejar-se i sense a penes respirar com no fóra per a moure tímidament els pulmons i mantindre l'alé. Així van passar dies, setmanes i anys. No té major importància.

Després d'aquest temps, el jove va expressar un gest, una inclinació, un soroll, un gargamelleig o una incipient mostra de cansera.

- Què et passa? –li preguntà el compositor.

El jove dubtà un poc. Rumià. No s'entenia massa bé el que deia o volia dir. Per ajudar-lo, l'artista li preguntà amb veu melódica, inclinant-se davant d'ell:

- No has sentit res?
- No –contestà molt baixet el jove amb veu de culpabilitat i avergonyit.
- Aleshores –li preguntà el compositor-, per què no m'has demanat que tocara més fort?

A sovint no és bo idolatrar ningú. Hi ha molta gent que admira desmesuradament a esportistes, polítics o líders religiosos, i són pocs els qui reverencien mestres, científics, literats o inventors que moren molts en la més estricta intimitat o pobresa, especialment. Cal tindre respecte i admiració especial pels nostres conciutadans que destaquen, i no matar-los d'enveja com hi ha per costum mentre enlairem els forasters i si són anglosaxons més encara.

I si t'ha agradat... en tens més d'una cinquantena a UN PAÍS D'HISTÒRIES, llibre editat pel Servei de Publicacions de la Universitat Jaume I de Castelló que pots demanar a qualsevol llibreria.